

Seikkailuni kalana

Luku 1.

Aurinko paistaa alkukevään taivaalta. Ilma on tyyni eikä pilviä näy missään. Joka puolella näkyy valkoista lunta. Jääkaira seisoo vieressäni. Lumella makaa kaksi koukkuun erehtynyttä ahventa. Kala ei syö enää. -Eipä tullut tälläkään kerralla paljon saalista, puhelen itsekseni. Päätän vielä pilkkiä viisitoista minuuttia. Jos ei sinä aikana tulisi kalaa, lähtisin kotiin. Yhtäkkiä tunnen pilkissäni aivan valtavan nykäisyn. Se yllättää minut täysin ja vie melkein koko pilkin mukanaan. Otan siimasta kiinni ja alan väsyttämään sitä. Ihme kyllä, se ei yritäkään vetää takaisin. Alan kiskomaan siimaa kaksin käsin avannosta. Se tuntuu aivan mahdottoman painavalta. Se on varmasti elämäni suurin kala! Olin jo melkein kuluttanut itseni puhki, kun näin sen avannosta. Näin avannosta punaisen, valtavan, jalkapallonkokoisen silmän. Se tuijotti minua avannosta. – ”Kala on varmaan auton kokoinen!” huudahdin. Olin pyörtyä ihmyksestä. Tämä ei kyllä varmasti mahdu ylös avannosta!

Löysään siimaa, jotta kala pääsisi syvemmälle siksi ajaksi kun teen avannosta isomman. Otan reestäni sahan, jota ajattelin käyttää, jos tekisin nuotion. Pilkki toisessa kädessäni ja saha toisessa aloin sahata avantoa isommaksi. Se oli yhdellä kädellä todella vaikeaa. Kun sitten olin saanut avannon sen kokoiseksi, että mahtuisin siitä itse menemään, aloin vetää siimaa uudelleen. Hämmästyin yhä uudelleen kalan jättimäistä kokoa. Sain sen ylös vain hädin tuskin avannostani, vaikka olin sahanut sen niinkin isoksi. Kun olin vihdoinkin saanut kalan lumelle, tutkistelin sitä tarkemmin. Sen silmät olivat pääni kokoiset ja jokainen sen suomu oli vähintäänkin kämmeneni kokoinen. Se löi pyrstöllään lunta, niin kovaa että sen lennättämä lumi peitti auringon. Ei tämmöisiä kaloja ole olemassa, ajattelin. Yhtäkkiä tapahtui jotain ihmeellistä. Jättiläissärki alkoi hohtamaan keltaista valoa. Sitten se puhalsi kiduksistaan paperilapun. Ihmeellisesti se muuttui sateenkaaren väriseksi. Tuijotin sitä lumoutuneena. Sitten se kieri takaisin avantoon ja läiskäytti jättimäisellä pyrstöllään avannon vettä hyvästiksi. Vaikka se oli jo mennyt, tuijotin avantoa pitkään. Sitten siirsin katseeni hitaasti paperilappuun, jonka kala oli jättänyt jälkeensä. Poimin lapun lumelta. Siinä luki suurin epäselvin kirjaimin sanat: ”*Suuressa kasvissa valtakuntamme rajalla on kuninkaan tärkein esine. Tutki se tarkasti.*” Suuri kasvi? Mikä valtakunta? ajattelin. Onko täällä jossain suuri kasvi ja missä se valtakunnan raja on? En minä ainakaan koko Suomen rajaa jaksa kiertää etsimässä isoa kasvia. Eikä meillä edes ole kuningasta vaan presidentti. Hetken! Viestin tuojahan oli kala! Jos se tarkoitti kalojen valtakuntaa! Mutta mikä on suuri kasvi? Katselen rantaa miettien asiaa. Jos se suuri kasvi on lumen alla, en voi tehdä asialle mitään. Taivas alkaa hämärtyä. Kohta on jo pimeää. Lähden kävelemään kotiin päin vetäen pulkkaa perässäni. Nukahdan heti päästyäni kotiin peiton alle. Järven rannalla näkyy hetken pieni hohtava piste.

Luku 2.

Kun seuraavana aamuna syön aamupalaa, mieleeni tulee järven rannalla oleva valtava kuusi. Sen juurelta olen joka kesä onkinut ja paljon ahvenia saanutkin. Pian olen aivan varma siitä, että kuusi on se suuri kasvi, jota kala tarkoitti, koska se on reilusti suurempi kuin muut puut. Kun olin syönyt, puin heti päälleni ulkovaatteet ja lähdin järven rannalle. Riensin heti kuusen luokse ja aloin tutkia sitä. Yllätyksekseni löydän esineen heti. Se on kultainen kämmeneni kokoinen levy kuusen juuren alla. Sen kuusen alle on kerätty erityisen hienoja kiviä. Kullavärinen levy näyttää ensin aivan

sileältä, mutta yhtäkkiä siihen alkaa kaartua outoja kiemuroita. Se ei ole kirjoitusta. Ne kieppuvat laatassa, ja saavat silmäni aivan sekaisin. Tuntuu siltä, että kieppuisin itsekin. Kieppunta voimistuu koko ajan ja minua alkaa pyörryttää. Sitten se taas hidastuu ja lopulta pysähtyy. Kun minua ei pyörrytä enää yhtään, huomaan etten ole enää kuusen juurella. Koko maailma näyttää siniseltä, välillä valkoiselta. Kun katsahdan ylöspäin, pelästyn. Taivas on aivan pääni yläpuolella, ja aurinkoa ei näy missään, vaikka äsken taivas oli aivan kirkas. Sitten huomaan sen. Ahvenparvi ui nopeasti ohitseni. **Olen kala.** Mutta kädet minulla vielä on. Kädessäni on vieläkin kullanvärinen laatta jonka pinta on taas aivan sileä. Huudan: -Apu! Haluan pois täältä! Happi loppuu!

Sekään ei ole totta, sillä huomaan omistavani kidukset. Yhtäkkiä eteeni ui ainakin viisikiloinen hauki. -Onpa melkoinen vonkale, tuon kun saisi kesällä nostettua, ajattelin. Mutta sitten saan muuta ajateltavaa. Hauki nimittäin alkaa puhua hitaalla, matalalla äänellä. -Sinä taidat olla se, jota kuningas odottaa, hauki sanoo. Totean itse, etten ainakaan ole kutsua saanut. Hauki käskee minun uida peräänsä ja varoa ettei kultalaatta pääse tippumaan. Hauki johdattaa minut pimeän tunnelin luokse. Tunnelin suulla näen jotain tuttua. Se on värikäs uistimeni, joka viime kesänä tarttui pohjaan kiinni ja siima katkesi. Kysyn haulelta, voisinko ottaa sen mukaani kun lähdän. Hauki sanoo että en saa, se on kuulemma kaloille tärkeä esine. Minua harmittaa, koska se on paras uistin jonka olen koskaan omistanut. Uimme tunneliin. Matka ei ole kovin pitkä, sillä pian vastaan tulee portti ja portin edessä viisi pulskaa ahventa. Hauki huikkaa vain -H16 ja kuninkaan vieras, ja ahvenet päästävät meidät portin ohi. Hauki selittää että hänen oikea nimensä on Hanjez mutta jokaisella kalalla on myös oma virallinen tunnus jota käytetään kirjanpidoissa, porteilla ja muissakin virallisissa tilanteissa. Minä saan tyytyä nimeen "kuninkaan vieras" koska en ole oikea kala. Sitten Hanjez kuiskaa minulle: -Tämän mutkan jälkeen olemme suoraan kuninkaan edessä. Puhuttele häntä vain kuninkaaksi.

Uimme viimeisenkin mutkan. Minua jännittää. Kun näen kuninkaan, olen haljeta. Hän on melkein samankokoinen kuin minä, ja hänen suomunsa vaihtavat väriä sen mukaan, kun valo osuu niihin. Hän puhuu jopa hitaammin kuin Hanjez: -Tervehdys arvokas vieraani, sinä olet tänään suorittanut tärkeän tehtävän. Voinko pyytää saada tuon kultaisen levyn, joka sinulla on kädessäsi? hän kysyy. -Tietysti, jos se on kuninkaalle tärkeä esine, sanon. -Se on erittäin tärkeä. Se ajautui rantaan viime kevään tulvan aikana, ja siitä lähtien elämä täällä on ollut täyttä sekasortoa, kuningas kertoo. -Sillä saadaan pahat kalat tuntemaan häpeää. Kun se puuttui, ottivat pahat kalat vallan ja voit varmaan kuvitella, minkälaista se oli, hän jatkaa. -Palkkioksi tästä annamme sinulle yhden toivomuksen. Sinulla on seuraavat viisi minuuttia aikaa toivoa mitä tahansa.

Pääni on niin pyörällä kaikesta, enkä keksi muutakaan, sanon heti: -Tahdon heti päästä takaisin sen kuusen juurelle, mistä tänne pääsinkin.

-Toiveesi toteutuu, kuningas sanoo.

Päässäni alkaa kieppua taas, ja viimeisenä näen kun Hanjez ja kuningas heiluttavat pyrstöään hyvästiksi. Suljen silmäni ja kun avaan ne taas, olen istumassa kuusen juurella. Jaloissani on pieni lappu jossa lukee:

"Olemme ikuisesti sinulle velkaa. Toivotamme sinulle pitkää ikää."

Se oli ihmeellistä. Jos joku maailmassa on ihmeellistä, varmasti se jonka minä äsken koin. Ajattelen että saatan vielä katua toivomustani, olisin minä varmaan muutenkin takaisin päässyt.

Mutta sillä hetkellä kun nousen ylös kuusen juurelta, päätän etten enää **IKINÄ** kalasta. Perään vielä ajattelen: -Ainakaan tällä viikolla.

Loppu